

...lui scurs de la 23 August 1944 ...ce. Nu! Dar într-un alt ieri nițel îndepărtat de care ne aducem însă ...e bine aminte, jucătorii se cumpă... dacă nu chiar ca sclavi, dar, ori ...ar fi fost, într-un mod totuși ne... ...s pentru demnitatea umană; cît

Și glasul crainicilor vremii noi se aude mai departe, tot mai departe.

— „Tîrnăcopul este la Tătaru, de la Tătaru trece la Ene II, Ene II înaintează, a dislocat încă un m³ de pămînt, au intervenit: Petschovski, Seredai, Barbu, Popescu, Ferencz, mii și mii, pămîntul zboară în camioane, betonul se toarnă, pămîntul duduie, duduie și dușmanul suduie, suduie".

...ȚĂ

...vara omenirii ...e stadion

— „Atențiune! Atențiune! Au mai sosit: Iolanda Balaș, Moñea, Manoliu, Telman, Iordache, Apolzan, Czaka, Moldoveanu, Fiat, fotbaliști și sportivi din toate ramurile și de toate neamurile".

...re meciuri ele se vindeau de către ...nizatorii și potentații zilei. In acel ... de tristă memorie, stadioanele erau ...ne, neîncăpătoare, subsidiile acor... de stăpînire erau ridicule iar copiii ...citorilor făceau sport prin gropi și ...maidane cu mingi improvizate din ...e sau din cîrpe

...ZI, sportul își ocupă locul lui de ...e, iar sportivul, un om demn, con...ndu-se după lozinca: „FRUNTAȘ ...SPORT, FRUNTAȘ ÎN PRODUC...” și nu mai este la cheremul patro...i care, dacă pierdea meciul îl priva ...salariu, — și așa mizer — iar cînd ...accidenta sau devenea inapt pentru ...t îl lăsa muritor de foame. Cazu... sînt nenumărate...

...ZI, stadioane minunate răsar din ...înt unele după altele. Sumele acor... de stat sportului sînt uriașe. Dar ...nu uităm!

— „La tîrnăcoape, copii!" Și tîrnăcoapele aleargă, aleargă. Viteza crește. Au ajuns la poartă... Gol!

Rectificăm. Este plin... Sînt peste 80.000. S-a terminat construcția marelui stadion „23 August" din Capitală".

Soarele dulce al primăverii scaldă stadionul și discul lui roșu ca focul a ajuns la chindie și oamenii din tribune sînt parcă într-o baie de culoarea jarului. Meciul este pe sfîrșite. Crainicul și-a depănat firul și ghemul cuvintelor se apropie de nod. Să-l ascultăm: — „Mingea este la... dar în această clipă arbitrul a fluierat sfîrșitul jocului"

Și totuși, nu. Meciul dintre Republica Populară Romînă și Romînia burghezo-moșierească nu s-a terminat încă! Cursa este impresionantă. Deocamdată scorul este de 1000—0 pentru noi. Lupta continuă...

Sîntem deci pe stadionul „23 August"...

Fruntașii brigăzilor de tineret ... la posturi. Ei sînt crainicii în mii ...ii de exemplare ai noilor vremi. Să-i ...ultăm o clipă. Toată lumea în jurul ...ratelor! Să-i vedem! Toată lumea cu ...a pe binocluri! Să-i ascultăm și să ...em.

— „Tovarăși! Cu cîntec înainte, marș! ...pe construirea marelui stadion „23 ...gust" din Capitală".

Este atîta primăvară pe stadionul „23 August" din Capitală. Este totdeauna primăvară! 5 martie este o zi a primăverii. In această zi, Republica Populară Romînă, cu toți fiii ei, joacă pe toate stadioanele, cu toate steagurile sus, pe ultimele vestigii ale trecutului, aruncîndu-l definitiv și iremediabil în lada de gunoi a istoriei.

CORNELIU LEU

Permiteți-mi o mică mărturisire...

Trebuie să recunosc de la bun început că încerc aceste rînduri mai întîi pentru a mărturisi că nici o dată în viață nu mi-a trecut prin minte să scriu ceva despre sport.

Posibil ca pricina să fie o mai veche convingere, care-mi spune că această splendidă activitate umană e mai bine s-o practici decît s-o comentezi. Posibil să fie și o necunoaștere.

Mai sigur însă, cred că sînt amîndouă.

Și așa am ajuns să mă apropii de treizeci de ani (recunoașteți, o vîrstă care începe să mă handicapeze pentru a mă mai putea gîndi la succese sportive), mulțumindu-mă să înot fără spectatori, să fac gimnastică în baie și să mă afund solitar pentru a admira frumusețea adîncurilor și a doborî cu săgeata harpaletei performanțele într-adevăr olimpice pe care le obțin la fiecare bătaie de coadă știucile, somnii și mai ales confrații lor întru apă sărată — chefalii. Incolo, puțin îmi păsa dacă „Progresul" mînca bătaie de la „C.C.A.", ignoram faptul că Elena Leuștean cucerise cu siguranța, promptitudinea și delicata grație a mișcărilor ei aplauzele unei bune părți din omenire, și consideram cu totul indiferent pentru mine dacă Voinescu e portar sau halterofil.

Și totuși (după o asemenea introducere cred că acest „și totuși" e de așteptat), a trebuit și eu o dată să intru în categoria nerăbdătorilor care așteaptă cu înfrigurare buletinele sportive de la radio, sau apariția rezultatelor și comentariilor în coloanele „Sportului popular".

Astă-vară, documentîndu-mă pentru romanul la care lucrez în prezent, am întîlnit un om deosebit de interesant al cărui caracter mi-am propus să-l descifrez. Trebuia neapărat să-l cunosc mai bine, să-i aflu viața, preocupările. I-am spus în linii mari despre ce e vorba și am stabilit o întîlnire. Trebuie să recunosc: eram foarte preocupat și doream sincer să mă împrietenesc cu acel om. El a venit cu o figură și mai preocupată decît a mea. Strîngîndu-mi mîna, m-a privit insistent și m-a întrebat cu un glas în care descopereai multă frămîntare:

— *Ce zici, dom'le, ce facem duminică?*

— *Duminică?...*

Prima dată am fost foarte bucuros. Va să zică omul considera necesar să ne întîlnim și duminică, deci, încă un prilej de a-l cunoaște.

— *Păi, știu și eu, poate mergem la lacuri,* i-am propus.

— *La lacuri?...* M-a privit aproape cu dispreț. *Cum la lacuri cînd se joacă o carte atît de mare? Eu, de la unsprezece am să fiu pe stadion!*

Și m-a privit din nou cu ochii săi mari, cenușii, aproape implorîndu-mă:

— *Spune, spune tovarășe dragă, ce facem oare duminică, avem vreo șansă?...*

Eu, numai pentru că trebuia să merg cu discuția mai departe, am îndrăznit să-l întreb încet, timid, rușinat:

— *Dar... spune-mi te rog, ce se-ntîmplă duminică?*

M-a privit o clipă cu totul nedumerit, apoi de-a dreptul furios:

— *Poftim!... Halal!... O țară întreagă e cu inima la gură, iar dumneata nu știi ce se-ntîmplă duminică! Jucăm cu bulgarii, frate!...*

Mi-am dat seama că din momentul acela, orice urmă de considerație pentru mine dispăruse din sufletul lui.

Mi-am dat seama și-am regretat. Ce ușor ar fi fost, ce simplu, dacă aș fi avut cît de cît idee despre ce se petrece în sportul nostru. Ne-am fi așezat frumos la o masă cu cîte o halbă în față, am fi început să facem diverse supoziții, să propunem diverse formații, am fi analizat calitățile, defectele și șansele fiecărui sportiv, am fi... eh, cîte n-am fi făcut, și ne-am fi împrietenit și cunoscut pe nesimțite spunîndu-ne totul, mărturisindu-ne totul, ca niște adevărați parteneri...

Nici așa, îmi dau seama, nu mi-a stricat învățătura. Am început să mă interesez de situația sportului la noi în țară. Am aflat că, față de toate olimpiadele dinainte de război, la care Romînia a obținut o singură medalie — și aceea de argint. — la ultimele trei olimpiade cele de la Helsinki, Melbourne și Roma, noi am obținut 27 de medalii. Ce cifră superbă și atotgrăitoare despre avîntul pe care l-a căpătat în anii aceștia sportul nostru! Am mai aflat, astfel, că Romînia este a zecea națiune în ierarhia sportului mondial și simțul meu patriotic nu a putut să nu fie măgulit. Mi-am dat seama că în atletismul feminin recordurile junioarelor de astăzi sînt superioare celor obținute de senioare înainte de 23 August 1944 și am calculat astfel cîte talente au fost îngropate în trecut și cîte talente au înflorit în prezent.

Aceste date stimulîndu-mă, mi-am amintit apoi de propriile mele peregrinări prin sute de sate unde vezi amenajate cu grijă stadioane, unde întîlnești în diminețile de duminică desfășurîndu-se fazele spartachiadelor, unde ciclismul este astăzi un lucru la fel de obișnuit cum era ieri munca în dijmă pe pămîntul boierului, și unde, cînd anunți un concurs de motociclete nu-ți vin numai unul sau doi concurenți cu vehiculul propriu.

Mi-am amintit de un bătrîn muncitor de la uzinele de vagoane „Gh. Dimitrov" din Arad care mi-a povestit cum a ascuns la el în casă echipamentul echipei muncitorești A.M.E.F.A. pe care a desființat-o dictatura antonesciană și cum fiul său, militar în termen, practică astăzi sportul la unul dintre cele mai mari cluburi sportive, C.C.A.

Mi-am amintit de anii copilăriei mele în Constanța, asistînd la meciuri bune pe terenuri improvizate printre gropi sau pe nisipul plăjii, și de olimpianul stadion care se ridică astăzi între mare și lacuri, așteptînd în strălucirea sa de marmură să primească — parcă — șiruri de sportivi veniți pe întinsul albastru din toate colțurile lumii, pentru a se întrece aici, sau în portul sportiv Tomis, sau la baza nautică de pe lac, toate construite pe locuri unde în vremea burgheziei „înflorea" doar paragina.

Și mi-am mai amintit de orașul nou de la Hunedoara, care în întregime parcă e construit în jurul stadioanelor pentru a satisface setea de sport a poporului nostru ce se dezvoltă liber și fericit.

Mi-am amintit și mi-am dat seama de multe lucruri. Mi-am dat seama că faima replicilor sigure pe care le imprimă floretei Maria Vicol, una din tinerele pe care le admir, se datorează și talentului ei dar mai ales întregii lupte pe care a dus-o poporul nostru pentru realizările obținute de la 23 August încoace. Mi-am dat seama că nume ca al lui Florin Gheorghiu care strălucește precoce în gîndirea șahistă romînească, sau recorduri ca cel obținut în sală de Mihaela Popescu la 16 ani, însumează de fapt multe din condițiile care s-au creat sportivilor și sportului în anii aceștia...

Și atunci, poate că se pune întrebarea: voi ajunge să scriu într-una din viitoarele mele cărți și despre sport?

Foarte posibil, cu toate că rămîn la vechea mea convingere că această splendidă activitate umană e mai bine s-o practici decît s-o comentezi.

Și, cu toate astea dragă prietene, am ajuns să te întreb și eu „ce facem duminică", „cum stăm cu rugbiul în momentul de față", „cum se pregătește Ioli pentru primăvară" sau „ce așteptăm nou de la sezonul sporturilor nautice"?

Să știi că nu fac asta numai dintr-o simplă curiozitate de spectator, ci pentru că mi-am dat seama de minunatele condiții în care se dezvoltă sportul nostru și consider o datorie cetățenească să le urmăresc și să mă mîndresc cu ele.

AL. MIRODAN

Antiteză...

Intr-o zi, asemănătoare cu aceea cînd s-a hotărît electrificarea satelor, ofensiva contra ...analfabetismului sau zdrobirea malariei ... Deltă, partidul a înscris într-o ...rezoluție: a se dărui poporului, ...sportul.

Ne trebuiau, mai întîi de toate, ...ze. Imi amintesc, eram copil, acum ...o 15—20 de ani și mă străduiam ...tru atletism.

Pe „Velodromul" din șoseaua Ște...n cel Mare — acolo unde s-a ...amenajat astăzi complexul modern ... bine utilat al clubului „Dinamo" ... erau la dispoziția entuziasmului:

a) gropi de nisip (fără nisip);

b) stîlpi pentru săritura în înălțime (fără stachetă);

c) pistă de zgură (fără tăvălug);

d) vestiare (fără uși);

e) dușuri (fără apă);

f) magazie (fără echipament)

Era totul, însă fără..

Era suflet, dar se poate alerga pe suflet?

Astăzi:

a) Velodromul copilăriei s-a preschimbat într-un parc cuprinzînd teren de fotbal cu tribune de beton pentru 20.000 de spectatori, pistă adevărată de atletism, velodrom contemporan cu energia atomică (10.000 locuri, iarăși în tribune și iarăși în beton), sala acoperită cu 2.000 de locuri, 15 terenuri de volei, tenis, baschet, poligon de tir, stadion (unde ești amintire?) pentru copii.

b) In cîteva luni s-a construit, acum cîțiva ani, stadionul „23 August", cu locuri pentru 80.000 de suporteri cînd fericiți, cînd nefericiți, ai echipei naționale de fotbal

c) Pista de zgură roșie a stadionului Republicii e notată cu admirație la Paris și amintită cu nostalgie în Australia, între cele mai de calitate ale lumii.

d) Iarna, printre troiene, înotătorii se aruncă în apa caldă a bazinului acoperit de la Floreasca.

e) Iar hocheiștii, în schimb, au patinoar artificial.

f) Și cel mai de seamă fapt dintre toate este că sus, în sălbăticimea muntelui, au fost transportate cu preț greu de trudă, dar au ajuns (și au rămas) terenuri de fotbal mingea și bocancii.

...Nu aveam, pe urmă, sportivi. Intrucît nu se poate sări la înălțime, pe stradă, între două mașini

și o căruță cu cai, înainte de Eliberare numărul celor legitimați se ridica (ridica e un cuvînt potrivit?) la cantitatea, astăzi sunînd absurd, de 15.000. Dacă s-ar fi organizat în 1944 un congres al tuturor sportivilor din țară, ei ar fi putut fi strînși la un loc în tribuna a II-a a stadionului „23 August" din București și încă mai rămîneau bănci libere (pentru congresul artiștilor amatori). Astăzi, peste 2.500.000 (două milioane și cinci sute de mii) de băieți și fete s-au organizat în asociații. Și numai la sate — adică acolo unde tenismanii de la Yacht-Club, cu os de prinț, limuzine și cocktailuri lîngă rachete, nu bănuiau că s-ar putea ivi campioni ai planetei — se află peste 1.000.000 de membri grupați în circa 5.000 de asociații sportive.

Scriam cîndva că dacă binecuvîntez sportul romînesc este — între altele — pentru că ne ajută să luptăm împotriva uneia dintre cele mai chinuitoare moșteniri ale trecutului: complexul de inferioritate. Cînd afli din gazete că un foarte necunoscut Ismailciuc a devenit peste noapte campion mondial, te simți excelent. Sîntem și noi cei mai buni din lume!

despre SPORTUL de IERI și de AZI